

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D, ve věci

žalobkyně: **A. H.**
bytem X
zastoupené: advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 20. 7. 2017, č. j. 126838/2015/KUSK/DOP/ZAV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou odeslanou Krajskému soudu v Praze (dále jen: soud) dne 2. 10. 2017 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2017, č. j. 126838/2015/KUSK-DOP/ZAV (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Poděbrady (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 11. 8. 2015, č. j. 0030438/DZD/2015/LKr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném od 1. 1. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla RZ X, typ vozidla X dne 5. 4. 2015 v 10 hodin na pozemní komunikaci ulice N. V. v obci P. nezajistila, aby při užití vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, čímž porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ve výroku II. byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.
2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Konkrétně namítala neexistenci správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, absenci zavinění, neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno o sankci, nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení sankce, nestanovení místa přestupku, krajní nouzi řidiče vozidla a absenci odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje. Z důvodu značné rozsáhlosti námitek žalobkyně soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku s tím, že žádný z žalobních bodů neshledal důvodným.
3. Žalobkyně požadovala též anonymizaci svých údajů a údajů jejího zástupce na webu Nejvyššího správního soudu i anonymizaci rozhodnutí ve věci.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhl ji v plném rozsahu zamítnout. Žaloba je dle názoru žalovaného opožděná a zároveň zcela nedůvodná, správní orgány postupovaly správně a v souladu s hmotněprávními i procesněprávními předpisy. K výzvě orgánu I. stupně ze dne 22. 4. 2015 žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce, společnosti F. C., s.r.o. (dále jen „zmocněnec“), dne 5. 6. 2015 orgánu I. stupně uvedla, že odepírá výpověď, neboť vozidlo v uvedené době užívala osoba jí blízká, a to Ing. M. J. **Proti řidiči**, který 5. 4. 2015 spáchal přestupek, správní orgán nezačal řízení o správním deliktu, věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Žalobkyně byla následně orgánem I. stupně dne 16. 7. 2015 vyzvána k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, na tuto výzvu reagovala písemně dne 22. 7. 2015 prostřednictvím zmocněnce, a to tak, že z důvodu změny situace mění své vyjádření. Vozidlo daného dne užíval Ing. M. J., který zastavil vozidlo z důvodu nevolnosti. Jednání jmenovaného nemůže být kvalifikováno jako přestupek, neboť se jednalo o krajní nouzi. Žalobkyně navrhla zároveň výslech Ing. M. J., další tvrzení neuvedla a důkazy vyjma výsledku jmenovaného nenavrhovala. Dne 11. 8. 2015 vydal orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí o vině žalobkyně správním deliktem, dne 3. 9. 2015 podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolání. **Námítky uváděné v žalobě žalobkyně ve správním řízení neuvedla**, žalovaný proto posoudil odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí v rozsahu namítaných odvolacích důvodů, přičemž neshledal žádný důvod, proč by prvostupňové rozhodnutí nemělo být správné. Mimo jiné v případě daného správního deliktu se nevyžaduje zavinění, sankce byla správně definována, z fotodokumentace je zřejmé, kdy, kde a v kolik hodin vozidlo stálo. Uvedené přestupkové jednání bylo dostatečně konkrétně popsáno, právní úprava byla správně aplikována. Žalobkyní namítané ustanovení zákona o krajní nouzi nelze aplikovat, žalobkyně se může

vyvinut pouze z jiných zákonem specifikovaných případů, které neuvedla, a tak ani neprokazovala (odcizení vozidla, odcizení tabulky s přidělenou státní poznávací značkou, podání žádosti o zápis změny provozovatele vozidla, a to před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích).

5. Při jednání ve věci samé účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobkyně pouze zdůraznil, že v případě žalobkyně nelze postup považovat za obstrukční, žalobkyně pouze řádně hájí svá práva, součinnost žalobkyně se správním orgánem by byla v rozporu s jejími zájmy v řízení (nebýt uznána vinnou správním deliktem).

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud v posuzované věci neshledal závažné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední.
7. V první řadě se soud vyjadřuje k námitce žalovaného ohledně opožděnosti žaloby, neboť včasnost žaloby je stěžejní podmínkou řízení. Soud se touto námitkou zabýval nejdříve, respektive jako jednou z prvních, a to zejména z důvodu procesní ekonomie a hospodárnosti řízení.
8. Jak žalovaný správně uvedl, napadené rozhodnutí bylo zmocněnci doručeno dne 31. 7. 2017, dvouměsíční propadná lhůta k podání žaloby skončila v pondělí 2. 10. 2017, a to v souladu s ustanovením § 40 odst. 2 až 4 s. ř. s. (lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, připadne-li přitom poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo státní svátek podle zákona č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu, ve znění pozdějších předpisů, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den). Lhůta pro podání žaloby je lhůtou procesní, pro její zachování tak postačí, byla-li žaloba poslední den lhůty předána soudu nebo jemu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, nebo byla předána orgánu, který má povinnost žalobu doručit. Zvláštní režim je stanoven pro případ podání žaloby prostřednictvím systému datových schránek. Za účelem zachování lhůty pro podání žaloby je nutné, aby nejpozději v poslední den lhůty byla žaloba dodána do datové schránky soudu, nestačí tak pouze datovou zprávu do datové schránky soudu odeslat (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010-79, publikovaný pod č. 2131/2010 Sb. NSS). Zástupce žalobkyně odeslal a doručil žalobu do datové schránky soudu (místně a věcně příslušnému) dne 2. 10. 2017, žaloba je proto včasná a námitka žalovaného ohledně opožděnosti žaloby nedůvodná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
10. Podáním ze dne 15. 4. 2015 oznámila Městská policie města Poděbrady orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku neznámého řidiče vozidla tím, že „*dne 5. 4. 2015 v 10 hodin došlo k porušení § 4 písm c) zákona o silničním provozu stáním vozidla na chodníku (porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu) kde to není dopravním značením povoleno v ul. N. V. P.*“. Dle § 11 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění účinném k 15. 4. 2015, městská policie na vozidlo umístila výzvu k podání vysvětlení obsahující výše uvedené skutečnosti a provedla lustraci vozidla se zjištěním provozovatele vozidla, a to žalobkyně. Řidič se ve stanovené lhůtě 8 dnů od spáchání přestupku nedostavil na služebnu městské policie k vyřešení přestupku, proto byla věc předána odboru dopravy města P. K oznámení připojila městská policie výzvu pro nepřítomného pachatele přestupku ze dne 5. 4. 2015, záznam o lustraci vozidla a 5 fotografií vozidla s časovým údajem pořízení fotografie.
11. Orgán I. stupně žalobkyni vyzval výzvou ze dne 22. 4. 2015 k uhrazení částky 300 Kč určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s odůvodněním, že žalobkyně je provozovatelem vozidla a podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je povinna zajistit, aby při jeho užívání byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále orgán I. stupně v této výzvě poukázal na skutečnosti uvedené městskou policií v podání ze dne 15. 4. 2015 a poučil žalobkyni o právu namísto zaplacení určené částky označit osobu řidiče a o tom, že pokud žalobkyně neuhradí určenou částku nebo nevyužije práva sdělit totožnost řidiče, bude vedeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
12. Výzvou k podání vysvětlení ze dne 5. 5. 2015 byla žalobkyně s poukazem na § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. *o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“)* orgánem I. stupně vyzvána, nechť se 8. 6. 2015 dostaví za účelem prověření došlého oznámení ve věci přestupku ze dne 5. 4. 2015 v 10 hodin na pozemní komunikaci ulice N. V. v obci P. Žalobkyně byla mimo jiné poučena o povinnosti podat orgánu I. stupně nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku i o důvodech odepření vysvětlení dle § 68 odst. 4 zákona o přestupcích.
13. K vysvětlení dne 8. 6. 2015 se žalobkyně nedostavila, přičemž podáním ze dne 5. 6. 2015 učiněným zmocněncem omluvila svou nepřítomnost u orgánu I. stupně. Zároveň zmocněnec sdělil, že vozidlo měl daného dne k užívání a řídil je kamarád žalobkyně Ing. M. J., narozený X, bytem X, kterého považuje žalobkyně za osobu blízkou a aby tuto osobu nevystavila riziku stíhání pro spáchání přestupku odepírá odpověď. K podání byla připojena plná moc žalobkyně ze dne 27. 4. 2015 zmocněnci k zastupování v daném správním řízení.
14. Dne 17. 6. 2015 rozhodl orgán I. stupně o odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích z důvodu, že orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku řidiče dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
15. V souladu s ustanovením § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vydal dne 17. 6. 2015 orgán I. stupně příkaz, kterým žalobkyni uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč za skutek spočívající v tom, že jako provozovatel vozidla v rozporu

s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 5. 4. 2015 v 10 hodin na pozemní komunikaci N. V. v obci P. nezajistila, aby při užití motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, čímž naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podala žalobkyně nezdůvodněný odpor, ve kterém zároveň požádala o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případného vznesení námitky podjatosti.

16. Dne 16. 7. 2015 orgán I. stupně vyzval zmocněnce k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí a zároveň jej poučil o možnosti seznámit se dne 6. 8. 2015 s podklady pro rozhodnutí ve věci. Na tuto výzvu zmocněnec podáním ze dne 28. 7. 2015 uvedl, že situace se od vyjádření žalobkyně ze dne 5. 6. 2015 (kterým žalobkyně poukázala na Ing. M. J., a to jako na osobu blízkou), změnila. Vozidlo měl daného dne k užívání a řídil je jmenovaný, který se *„v dopoledních hodinách pohyboval kolem L. p. v P., ze zdravotních důvodů musel urychleně s vozidlem zastavit a vzít si léky, následně se odebral do přilehlého parku nadýchat se čerstvého vzduchu a ihned, jakmile to jeho zdravotní stav umožnil, se vrátil k vozidlu a z místa odjel...“*.
17. Dne 11. 8. 2015 orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím (č. j. 0030438/DZD/2015/LKr) rozhodl o vině žalobkyně ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž ve výroku tohoto rozhodnutí uvedl, že *„žalobkyně se dopustila správního deliktu proti zákonu o silničním provozu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že dne 5. 4. 2015 v 10 hodin na pozemní komunikaci ul. N. V. v obci P. jako provozovatel vozidla tovární značky RZ X typ vozidla X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť řidič vozidla, jehož totožnost není známa, při řízení automobilu vozidla jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu tím, že nerespektoval pravidla provozu na pozemních komunikacích upravenými zákonem o silničním provozu a to ust. § 53 odst. 2 zákona, který uvádí (...) „jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat (...) Řidič vozidla tak porušil ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, žalobkyně § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (...)“*. Zároveň tímto rozhodnutím orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 500 Kč dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a dle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč. Orgán I. stupně podrobně a přesvědčivě odůvodnil prvostupňové rozhodnutí výše uvedeným skutkovým stavem a dostatečnými písemnými podklady pro rozhodnutí, v odůvodnění pak poukázal i na zákonná ustanovení týkající se uložené pokuty a její výše [mimo jiné i na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu] a na rozmezí pokuty od 1 500 Kč do 2 500 Kč s tím, že uložil pokutu na spodní hranici možného rozpětí, a to ve výši 1 500 Kč, s přihlédnutím k závažnosti porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu.
18. Dne 28. 8. 2015 podal zmocněnec žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí nezdůvodněné odvolání, v němž zároveň mimo jiné požádal o stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání, zaslání kopie podstatných částí spisu a sdělení jmen osob podílejících

se na rozhodování. Žalobkyně odvolání nedoplnila, orgán I. stupně žalobkyni nevyzval k odstranění vad odvolání, ale s poukazem na obstrukce žalobkyně v přípravném řízení i správním řízení dne 11. 9. 2015 předložil spis s odvoláním žalobkyně žalovanému.

19. Napadeným rozhodnutím ze dne 20. 7. 2017 žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně tak, že prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl. V napadeném rozhodnutí žalovaný přehledně shrnul skutkový stav a zdůraznil, že dle jeho zjištění se žalobkyně správního deliktu prokazatelně dopustila, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a dostatečného a přesvědčivého důkazního materiálu.
20. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a též souvisejícího prvostupňového rozhodnutí. Ve většině žalobních bodů žalobkyně namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí nebo rozhodnutí obou správních orgánů, a to bez uvedení, který správní orgán se daného pochybení měl dopustit. Žaloba neobsahuje označení výroků rozhodnutí, které žalobkyně napadá, žalobní body jsou často bez konkrétních tvrzení.
21. Soud uvádí, že žalobkyně byla v průběhu celého správního řízení de facto nečinná, protože neuplatnila před rozhodnutím žalovaného žádnou věcnou odvolací námitku, přestože k tomu měla dostatečný časový prostor. Z průběhu řízení před orgánem I. stupně je zjevný obstrukční postup zástupce žalobkyně (neuvádění potřebných tvrzení, nepředložení plné moci bez výzvy správního orgánu), a tento postup zástupce žalobkyně je soudu znám i z jeho úřední činnosti. Proto soud nepovažoval skutečnost, že správní orgán žalobkyni nevyzval k doplnění jejího odvolání a nereagoval na její žádost o sdělení jmen oprávněných úředních osob a kopie spisu, za vážné porušení jejích práv mající za následek nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. Povinností soudu je posoudit i nové námitky žalobkyně a to s ohledem na princip plné jurisdikce (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62 a z 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71).
22. Soud též podotýká, že správní orgány jsou sice povinny uvádět v odůvodnění rozhodnutí úvahy, které je vedly k příslušnému závěru vyjádřenému ve výroku rozhodnutí, ovšem pokud například správní orgán z obsahu správního spisu objektivně nemá pochyb o stavu věci, není třeba vyžadovat složité výroky a jejich velmi podrobné odůvodnění. V posuzované věci nešlo o skutkově obtížný případ, při rozhodování správního orgánu nevznikly pochybnosti co do aplikace konkrétní právní úpravy. Žalobkyně před správními orgány spáchání správního deliktu nikterak nerozporevala, neuvedla žádnou námitku, kterou by zpochybňovala zjištěný skutkový stav, pouze (ovšem až po odložení řízení o přestupku řidiče správním orgánem) tvrdila krajní nouzi řidiče v rozhodnou dobu. Správní orgány se tak nemohly vypořádat s námitkami žalobkyně uplatněnými z větší části až v žalobě.
23. Soud též zdůrazňuje, že žalobkyně v žalobě sice obsáhle polemizuje se závěry správních orgánů, její tvrzení jsou ale většinou spíše obecná, bez konkrétních důkazů vyvracejících napadené závěry správních orgánů. Navíc žalobkyně tak činí z téměř převážné části až v žalobě, kdy ve správním řízení rozhodná tvrzení neuváděla a důkazy k rozhodným tvrzením nenavrhovala. Odůvodnění správního rozhodnutí je sice podmínkou jeho přezkoumatelnosti, ovšem pokud žalobkyně zpochybňuje kvalitu určitých důkazů poprvé

až v žalobě, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč ten který konkrétní důkaz byl přípustný, neboť žalobkyní uvedené námitky nemohly předvídat.

24. Soud dále poukazuje na skutečnost, že správní řízení v dané věci bylo vedeno dle správního řádu, a nikoli podle zákona o přestupcích, přičemž ke změně nedošlo ani nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Žalobkyně se proto nemůže úspěšně dovolávat aplikace procesních ustanovení zákona o přestupcích, ale může se důvodně dovolávat pouze procesních ustanovení upravených správním řádem.

24. Ohledně posuzování odpovědnosti za spáchaný správní delikt soud konstatuje, že před přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky postrádaly jiné správní delikty obecnou úpravu, proto byla využívána analogie zákona o přestupcích nebo analogie trestního práva hmotného. V posuzované věci nenastala situace, že by pozdější právní úprava byla pro žalobkyni výhodnější, proto správní orgány správně aplikovaly právní úpravu platnou a účinnou ke dni spáchaní správního deliktu.

25. Ke dni spáchaní správního deliktu byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb. Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, podle kterého se správní delikt žalobkyně posuzuje, pak znělo následovně:

- (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
- (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
 - a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
- (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
- (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchaní skutku prokázáno.*
- (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
 - a) *bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
 - b) *podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*

Posouzení žalobních bodů

Neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

26. Dle žalobkyně je rozhodnutí, kterým byla uznána vinnou ze správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nezákonné a to pro neexistenci takového deliktu. V době rozhodování orgánu I. stupně sice existoval „správní delikt provozovatele vozidla“, ovšem zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „novela zákona o silničním provozu“) byl nahrazen „přestupkem provozovatele vozidla“. Pro posouzení důvodnosti žalobního bodu pak není relevantní posuzovat, jestli mohla být žalobkyně uznána vinnou z přestupku provozovatele vozidla, ale podstatné je, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala. Rozhodnutí správních orgánů je proto nezákonné, neboť žalobkyně byla potrestána za jednání, které v době rozhodování žalovaného právní předpisy již neoznačovaly za trestné.
27. Uvedený názor žalobkyně je nesprávný. Dle výše soudem citovaných přechodných ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky řízení neskončená před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky se dokončí podle dosavadních právních předpisů. Věc žalobkyně byla správními orgány projednávána dle správního řádu (jak soud odůvodnil výše), avšak analogicky se uplatnilo ustanovení § 7 zákona o přestupcích, které stanovuje, že se odpovědnost za přestupek nebo jiný správní delikt posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku nebo jiného správního deliktu. Ke dni 5. 4. 2015 (tj. ke dni spáchání tohoto jiného správního deliktu) upravoval zákon o silničním provozu skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobkyní zmiňovaná novela zákona o silničním provozu přinesla pouze terminologické úpravy. Nešlo tedy o změnu úpravy, která by byla pro žalobkyni příznivější, neboť nová právní úprava pouze sjednotila právní terminologii, v rámci čehož mimo jiné termín „správní delikt“ byl nahrazen termínem „přestupek“. Žalovaný proto postupoval zcela správně, pokud ponechal ve výroku napadeného rozhodnutí termín „správní delikt provozovatele vozidla“ a nenahradil jej výrazem „přestupek provozovatele vozidla“.

Absence zavinění žalobkyně

28. Dle žalobkyně bylo v případě nepodnikající fyzické osoby znakem správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 též zavinění (viz § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Ovšem novelou zákona o silničním provozu bylo zavinění, jakožto znak tohoto správního deliktu, odstraněno. Žalobkyně uvedla, že je nezbytné v její věci aplikovat novou právní úpravu, neboť se jedná o úpravu pro ni výhodnější. Článek CCLVII, dle kterého novela zákona o silničním provozu nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017, je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“).
29. Odpovědnost žalobkyně byla dle § 125f zákona o silničním provozu posuzována podle

zákonu o silničním provozu ve znění zákona č. 249/2014 Sb., tedy ve znění, které neobsahovalo explicitní vyluku zavinění ze skutkové podstaty, jako je tomu nyní. Přesto nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků správního deliktu, neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal a i nadále odpovídá za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o přestupcích na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu z 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40 a z 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21.

30. Nesprávný je i názor žalobkyně o nutnosti promítnout změny v právní úpravě do výroku rozhodnutí soudu. Jak již soud v tomto rozsudku uvedl, nebyly správní orgány povinny zkoumat míru zavinění žalobkyně na spáchaní uvedeného správního deliktu, protože byly povinny aplikovat právní úpravu účinnou ke dni spáchaní správního deliktu (zákon o silničním provozu ve znění novel č. 239/2013 Sb. a č. 249/2014 Sb.). Soud k této námitce opět odkazuje na předchozí odůvodnění v této věci pod nadpisem Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu.

31. Žalobní bod tak není důvodný.

Neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno o sankci

32. Dle názoru žalobkyně je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť nelze přezkoumat zákonnost uložené sankce. Ve výroku rozhodnutí není uvedeno, dle jakého ustanovení byla pokuta uložena, správní orgán odkázal pouze na ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a v případě výroku o nákladech řízení na příslušnou vyhlášku. Dispozice právní normy stanovující výši sankce je blanketová, proto musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33, publ. ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3282/2015 Sb.).

33. Dle žalobkyně je výrok rozhodnutí nesprávný, případně nedostatečný i z důvodu tvrzení správního orgánu, že dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění. Z důvodu změn v zákoně o silničním provozu měl ovšem v této části buď výrok změnit nebo, pokud rozhodoval dle novely, tak tuto skutečnost uvést.

34. Soud k této námitce uvádí. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu výrok rozhodnutí nemusí obsahovat ustanovení, které obsahuje sankční sazbu, je ovšem třeba, aby sankční rozmezí bylo uvedeno v odůvodnění rozhodnutí (viz například rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení z 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46). Orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí sice neuvedl konkrétní rozmezí pokuty, toto rozmezí ovšem výslovně a opakovaně uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí (tedy „podle § 125c odst. 4 písm. f) v rozmezí od 1500 Kč do 2500 Kč“) a výši pokuty velmi přehledně a srozumitelně odůvodnil i konkrétním odkazem na příslušná zákonná ustanovení (viz zejména strana 4 i strana 5 prvostupňového rozhodnutí). Soud sice připouští, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí absentovalo ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu,

které obsahuje přesné rozmezí možného uložení pokuty, avšak v odůvodnění rozhodnutí toto ustanovení již specifikováno je. Rozhodnutí tedy není nezákonné, neboť z jeho odůvodnění je jasné určitelné, jakých norem bylo při výměře sankce užito.

35. Co do tvrzení žalobkyně ohledně nesprávnosti výroku z důvodu změny právní úpravy, zejména v oblasti zavinění, a nepromítnutí této změny do výroku rozhodnutí žalovaného, se soud již vyjádřil v části odůvodnění pod nadpisem *Absence zavinění žalobkyně a Neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno o sankci*. Soud pro přehlednost jen shrnuje, že nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků správního deliktu, neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti.
36. Žalobní bod není z výše uvedených důvodů důvodný.

Nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení sankce

37. V dalším žalobním bodu žalobkyně namítala, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, který umožňuje rozhodnout o mimořádném snížení sankce, a zároveň odkázala na ustanovení § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Dle žalobkyně byly dány důvody pro mimořádné snížení výměry pokuty, neboť nebyly ve věci zjištěny žádné přitěžující okolnosti, charakter sankce správní orgán volil ryze jako preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobkyně na to, aby dávala pozor, komu své vozidlo svěruje. Protože správní orgán dospěl k závěru, že již působením sankce uložené na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu, je dle žalobkyně zřejmé, že byly naplněny podmínky § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy že bylo možné uložit pokutu v nižší částce, než jaká je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže lze vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout.
38. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně do žalobního bodu zahrnula i argumentaci z jiné věci, neboť tvrzení, že „*správní orgán dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu*“ nepochází z napadených rozhodnutí. V této části není tedy žalobní bod důvodný.
39. Otázkou nepřihlédnutí k možnému mimořádnému snížení sankce se již dříve zabýval Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 27. 4. 2018, č. j. 73 A 57/2017 – 53 a s jeho závěry se soud zcela shoduje. V bodech 67 až 73 odůvodnění citovaného rozsudku Krajský soud v Brně konstatoval: „*Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení (...), protože zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní*

sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné 2) a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání. Oproti tomu dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu. Z předpisů trestního práva jednoznačně vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující. Obdobná právní úprava v případě přestupků sice absentuje, nicméně je z citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se o novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu nemá tudíž správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat“. Shodné stanovisko k této žalobní námitce jako Krajský soud v Brně v citovaném rozhodnutí zaujal i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 7. 2018, č. j. 44 A 2/2018-34.

40. Soud má tak za to, že nebyla dána povinnost správního orgánu I. stupně ani žalovaného zabývat se důvody mimořádného snížení sankce ex offo. Žalobkyně v průběhu správního řízení neuplatnila žádný návrh v tomto smyslu a ani neuvedla důvod, pro který by bylo možné tohoto mimořádného institutu využít. Ze správního spisu také nevyplývá, že by okolnosti případu nebo osoba žalobkyně byly něčím tak mimořádným, že by byl důvod k mimořádnému snížení pokuty. Neprokázané tvrzení krajní nouze u údajného řidiče vozidla v době správního deliktu není relevantní, mimo jiné není ani věrohodné, neboť soudu je z úřední činnosti známo, že Ing. M. J. je či byl jedním ze zmocněnců aktivních v projektu „nechcípokutu.cz“.
41. K námitce žalobkyně, že správní orgán byl povinen uvést ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části napadeného rozhodnutí, respektive prvostupňového rozhodnutí, soud uzavírá, že toto ustanovení ve výroku správního rozhodnutí musí být uvedeno pouze v případě, že je aplikováno. Jak již uvedl i Krajský soud v Praze ve výše citovaném rozsudku č. j. 44 A 2/2018-34, „z ustanovení § 93 odst. 1 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky, které stanoví náležitosti výrokové části rozhodnutí tak, že ve výroku rozhodnutí se kromě náležitostí podle správního řádu uvede druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o

upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty je zřejmé, že se dané ustanovení neobjevuje ve výroku rozhodnutí vždy, ale pouze tehdy, pokud je podle něho postupováno, respektive pouze tedy, pokud jsou aplikovány jeho účinky“. I s tímto názorem se soud zcela ztotožňuje.

42. Žalobní bod tak není s ohledem na výše uvedené důvodný.

Nestanovení místa přestupku

43. Dle žalobkyně správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Z formulace „na pozemní komunikaci ulice N. V. v obci P.“ nelze podle žalobkyně seznat, kde k údajnému protiprávnímu jednání došlo, nelze přezkoumat, zda parkování v místě, kde vozidlo stálo, bylo zakázáno či nikoli. V části ulice N. V. je vyhrazené parkoviště, v části je parkování na chodníku povoleno dopravní značkou. V této souvislosti zmocněnec odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, a dále ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 – 28.

44. Tento žalobní bod soud neshledal důvodným.

45. Nejvyšší správní soud se otázkou dostatečného popisu místa spáchání skutku zabýval v souvislosti se správním deliktem nedovoleného parkování a to mimo jiné v rozsudku ze dne 27. 8. 2018, č. j. 7 As 227/2018-53 a rozsudku ze dne 29. 3. 2018, č. j. 9 As 173/2017-38. Z těchto rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že stání na chodníku je obecně zakázáno na základě ustanovení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. V případě dostatečně určeného místa, kde mělo stát vozidlo žalobkyně, by bylo naopak povinností žalobkyně prokázat, že na tomto místě bylo povoleno vozidlem stát. Žalobkyně ale v žalobě netvrdila, že na daném konkrétním místě, kde její vozidlo stálo, je stání na chodníku povoleno, pouze tvrdila, že místo je ve výroku rozhodnutí popsáno neurčitě. Ve výroku napadeného rozhodnutí je ovšem jednoznačně uvedeno, že vozidlo stálo na chodníku v ulici N. V. v obci P. a správní orgán ve výroku rozhodnutí odkázal i na fotodokumentaci prokazující tento jiný správní delikt žalobkyně. Z fotografií pořízených městskou policií při šetření přestupku řidiče a z výroku napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, na jakém konkrétním místě v rozhodný okamžik (tj. 5. 4. 2015 v 10 hodin) vozidlo stálo, respektive, že stálo na chodníku, přestože v daném místě nebylo povoleno stání vozidel na chodníku. Z uvedeného tak jednoznačně vyplývá protiprávní jednání, kterého se řidič vozidla dopustil a které je kladeno za vinu žalobkyni jakožto provozovateli vozidla – tj. stání vozidla v konkrétní čas na chodníku, kde to není dovoleno, čímž došlo k porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích i porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Zároveň uvedené vykazuje znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, což je výslovně uvedeno v odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů.

46. Pro úplnost soud uvádí, že požadavky žalobkyně na přiměřenou aplikaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i pro tuto soudem posuzovanou věc (a to rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42 a rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 – 28) nejsou namístě, neboť Nejvyšší správní soud v těchto rozhodnutích posuzoval skutkově odlišné případy. V rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, se Nejvyšší správní soud zabýval určitostí popisu místa v případě parkování řidiče bez parkovacího

lístku, kdy bylo na správním orgánu, aby dostatečně určil, že řidič stál na vyhrazeném parkovišti, kde tuto povinnost řidiči mají. V rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 – 28, se Nejvyšší správní soud zabýval správním deliktem provozovatele vozidla, který nezajistil, aby byly dodrženy povinnosti řidiče při jízdě v obci, kde měl řidič vozidla překročit nejvyšší povolenou rychlost v obci v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. V daných případech přitom rozhodné okolnosti nebylo možné zjistit ani z podkladů správních rozhodnutí.

Krajní nouze

47. Dle žalobkyně jednání řidiče nebylo v rozporu s právem, ale v souladu s ním, neboť řidič zastavil vozidlo na chodníku z důvodu krajní nouze. Řidiči se udělalo nevolno a na daném místě zastavil pouze na dobu nezbytně nutnou k tomu, aby byl připraven k pokračování v jízdě. S tímto argumentem se správní orgán nevypořádal. Dle § 24 nového zákona o přestupcích se tak v posuzované věci jedná o okolnost vylučující protiprávnost jednání.
48. Jak již soud uvedl odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní odpovědností s možností liberace (mimo jiné k objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40). Liberační důvody zákon o silničním provozu specifikuje v § 125f odst. 5 písm. a) a b) zákona o silničním provozu a spočívají v tom, že bylo vozidlo odcizeno nebo byla odcizena tabulka s přidělenou státní poznávací značkou nebo provozovatel podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Tyto důvody ovšem žalobkyně netvrdila. Žalobkyně má pravdu, že s uvedenou námitkou se správní orgán měl vypořádat, ovšem toto pochybení nezpůsobilo nezákonnost rozhodnutí, neboť tato námitka mohla být relevantní jen v přestupkovém řízení proti řidiči vozidla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 Sb.). I v případě, že by bylo prokázáno tvrzení žalobkyně o náhlé nevolnosti řidiče vozidla, nezprostilo by to žalobkyni odpovědnosti za správní delikt. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně prvotně odmítla vypovídat s přihlédnutím k jejímu tvrzenému vztahu k řidiči (řidič měl být osobou blízkou žalobkyni), a teprve až po odložení přestupku proti řidiči a doručení příkazu zmocněnci žalobkyně žalobkyně své tvrzení zásadně změnila a poukázala na nevolnost řidiče. Žalobkyně nezpochybnila, že sporné jednání mělo znaky přestupku uvedené v § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu (řidič ponechal vozidlo na chodníku) a jiné znaky přestupku pro posouzení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt (například tvrzená krajní nouze) již významné nejsou.
49. Soud pouze nad rámec tohoto odůvodnění podotýká, že tvrzení žalobkyně o krajní nouzi má navíc za nevěrohodné a neprokázané. Kromě tvrzeného řidiče, který je za řidiče označován i v jiných správních řízeních u odlišných žalobců, je též z fotografií pořízených městskou policií zřejmé, že viditelnost v místě správního deliktu byla v daný okamžik velmi dobrá a pokud by se řidič zdržoval v blízkosti vozidla, i když v bezprostředně přilehlém parku (kam se měl jít dle tvrzení žalobkyně nadýchat čerstvého vzduchu), lze předpokládat, že by šetření městské policie zpozoroval, neboť ta musela provádět odpovídající úkony na místě nikoliv po zanedbatelnou dobu (mimo jiné zjištění nepřítomnosti řidiče v autě i jeho

blízkosti, prověření vozidla v příslušné databázi, vypsání výzvy a její umístění apod.). Navíc z fotografií městské policie je zjevné, že se žádný chodec v blízkosti vozidla nepohybuje.

50. Soud též v této souvislosti poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával námitky proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na řízení před správním soudem, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat i o neúčelovosti takových tvrzení“ (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu z 27. 8. 2018, č. j. 7 As 227/2018-51, poukazující i na shodné závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudcích z 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Příležitost namítat takovou vadu v odvolacím řízení žalobkyně nevyužila, když své odvolání nedoplnila. Je sice pravdou, že správní orgán se v rozhodnutí nevypořádal s tvrzením žalobkyně ohledně krajní nouze řidiče, ovšem tato skutečnost nemá z výše uvedených důvodů vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tento žalobní bod tak není důvodný.

Absence odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje

51. Žalobkyně uvedla, že výrok je nepřezkoumatelný proto, že v něm absentuje odkaz na právní ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky protiprávní jednání žalobkyně vykazovalo.
52. Protože byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu a správní řízení bylo vedeno podle správního řádu, je rozhodné ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. Tento § 68 odst. 2 správního řádu stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků řízení podle § 27 odst. 1, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě i jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění, dále i výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání. U výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být vždy zvýšenou měrou dbáno, aby byl výrok specifikován tak, že dané jednání je nezaměnitelné s jiným jednáním. Výrok rozhodnutí musí obsahovat údaje obsahující popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková konkretizace skutku je nezbytná pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu z 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46: „Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení

zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ I přes zásadní význam výrokové části rozhodnutí týkající se vyslovení viny tak Nejvyšší správní soud připustil určitou míru neurčitosti.

53. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí orgán I. stupně poukázal na právní úpravu týkající se uvedeného správního deliktu (§ 125f odst. 1, § 10 odst. 3 a též i § 4 písm. b) a § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu). Dle judikatury Nejvyššího správního soudu výrok rozhodnutí nemusí obsahovat ustanovení, které obsahuje sankční sazbu, je ovšem třeba, aby sankční rozmezí bylo uvedeno v odůvodnění rozhodnutí (viz například rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení z 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46). Žalobkyně ve své námitce poukázala na absenci uvedení rozmezí pokuty ukládané dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Její tvrzení je sice pravdivé, ovšem sankční rozmezí je jednoznačně uvedeno (a to opakovaně) v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl konkrétní rozmezí pokuty, tedy v daném případě podle § 125c odst. 4 písm. f) rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč a výši uložené pokuty i dostatečně odůvodnil tím, že pokutu uložil na spodní hranici s přihlédnutím k nízké závažnosti porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu. Je tak zcela zřejmé, že správní orgán neshledal žádný důvod pro uložení sankce v částce vyšší než minimální. Napadené rozhodnutí proto není nezákonné, neboť z jeho odůvodnění je jasně zjiitelné, jakých norem bylo při výměře sankce užito. Tento žalobní bod je tedy nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

54. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
55. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.
56. Zástupce žalobkyně v žalobě i při jednání ve věci samé vyjádřil nesouhlas svůj i nesouhlas žalobkyně s tím, že Nejvyšší správní soud zveřejňuje jejich osobní údaje na webu Nejvyššího správního soudu a neanonymizuje zveřejněná rozhodnutí zcela. K uvedenému soud sděluje, že žalobkyně namítá nesprávnost v postupu Nejvyššího správního soudu a nikoli soudu tohoto. Proto se soud k této námitce žalobkyně nevyjadřuje.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu